

ADAM ZAGAJEWSKI

Simone Weil nézi a Rhône völgyét

„... a ház előtt találtam, amint egy fatörzsön ült
és a Rhône völgyének szemléletébe mélyedt...”

Gustave Thibon

Egyszerre csak már nem ért semmit,
hanem néz:
megnyílik előtte a Rhône völgye,
megjelennek körötte a régi falvak,
a szőlőskertek széles sávjai, s a szomjúsággal tele kutak.
Álomból ébrednek a platánok,
kitartó menetelésbe kezdenek a kakasok,
a héják visszatérnek az égbe,
és ő szinte látja a pacsirták könnyű lehelletét,
a sötét vakondok-emelte halmokat,
a parasztházak tetejét, a diófákat,
a dohánylevel-formán sodort tornyú templomokat,
az érett búza sötétebb foltjait, a gyors rigót;
dús szőlőfürtök fúz vesszőkosarakban,
a borókabokrok árnyékán halál rejtezik
és közel a háború.
Alant a széles Rhône higanya hord
dereglyét, keskeny csónakot
és egy perc megbocsátást,
egy boldog pillanatot,
a semmi olajbogyóját.

Gömöri György fordítása